

Jež

Bilo je 8h navečer. Izašla sam na dvorište pospremiti svoj bicikl. Krenula sam prema garaži kad sam čula nekakvo čudno glasanje. Prestrašila sam se. Kakav je to čudan zvuk?

Oprezno sam šetala po mračnom dvorištu i pokušavala otkriti što je to. Odjednom sam, kraj maminog cvjetnjaka, spazila malo bodljikavo klupko. Shvatila sam da je to jež. Polako sam mu prišla i nježno dotaknula njegove bodljice, a on se sklupčao u malu lopticu. Bio mi je baš smiješan. Boji li se on mene? Što jede? Koliko dugo živi? Gdje živi? Postavljala sam si bezbroj pitanja na koja nisam znala odgovor. Na tavanu sam pronašla veliku kutiju u koju sam spremila svog novog bodljikavog prijatelja. Kutiju sam odnijela na terasu. Kad sam ušla u kuću, na internetu sam potražila odgovore na sva svoja pitanja. Saznala sam da jede puževe, miševe i druge glodavce, da živi od osam do deset godina, da živi u šumi i da je zakonom zaštićen. Sve mi se to činilo vrlo zanimljivo. Odlučila sam ga zadržati. Otišla sam na spavanje. Kad sam se sljedeće jutro probudila, kutija je bila prazna. Moj jež je otišao.

Dugo vremena sam bila jako tužna, ali onda sam shvatila da je on otišao svojoj obitelji da tamo bude sretan. Bez obzira na njegov odlazak, ostavila sam kutiju na terasi ako se nekim slučajem poželi vratiti.

Lana Vasić, 6.F